

ประเมินทักษะการป้อนลูกสำหรับผู้ฝึกสอนแบดมินตันในภูมิภาค EVALUATION THE FEEDING SKILLS OF BADMINTON COACHES IN RURAL PROVINCES

อรนภา ทศนัยนา^{1*}

นภพร ทศนัยนา²

ณัฐกร บุญทวี³

Omnapa Tasnaina^{1*}

Nopporn Tasnaina²

Nattakorn Boontawee³

(Received: March 30, 2020; Revised: May 26, 2020; Accepted: June 12, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินทักษะการป้อนลูกแบดมินตันของผู้ฝึกสอนแบดมินตันในโครงการพัฒนาบุคลากรกีฬาของจังหวัดในส่วนภูมิภาค ประจำปี 2562 กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ฝึกสอนแบดมินตันที่เข้าอบรมในโครงการ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 104 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะการป้อนลูก 3 แบบ ประกอบด้วย ทักษะการป้อนลูกด้วยมือ (hand feeding) ทักษะการป้อนลูกด้วยไม้ ทักษะการป้อนลูกด้วยตีโต้ ซึ่งนำคะแนนรวมทุกรายการ (total score) ของแบบทดสอบทักษะการเป็นผู้ฝึกสอนแบดมินตันมาใช้ทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ตั้งแต่ระดับพอใช้ขึ้นไป ในการป้อนลูกด้วยมือมีผู้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 58.65 ด้านความสามารถในการป้อนลูกด้วยไม้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ตั้งแต่ระดับพอใช้ขึ้นไปในการป้อนลูกด้วยไม้ มีผู้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 31.73 ด้านความสามารถในการป้อนลูกด้วยการตีโต้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ตั้งแต่ระดับพอใช้ขึ้นไปในการป้อนลูกด้วยการตีโต้มีผู้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 48.08 ส่วนผลรวมทุกรายการทดสอบอยู่ในระดับต่ำมาก ร้อยละ 50.00 รองลงมา คือระดับต่ำ ร้อยละ 20.20 ระดับพอใช้ ร้อยละ 14.4 และระดับดี ร้อยละ 13.50 ตามลำดับ โดยมีระดับดีมากเพียง 2 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.90 เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์มีทักษะเป็นผลรวมการป้อนลูกทุกรายการในระดับพอใช้ขึ้นไป ร้อยละ 29.80

คำสำคัญ: การทดสอบป้อนลูก ผู้ฝึกสอนส่วนภูมิภาค แบดมินตัน

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาสังคมศาสตร์และพลศึกษา คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ

² รองศาสตราจารย์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

³ ผู้ฝึกสอนอิสระ

*Corresponding author, E-mail: ornapa.t@ku.th

Abstract

These research aims were to test and evaluate the skills in badminton feeding of badminton coaches who participated in the “Badminton Training Course Level C”. The purposive sampling was used to determine the provinces which were Narathiwat, Maehongson, and Karasinthu. The samples were 104 who were the participants of the projects. The feeding skills tests and criteria developed by Noppom Tasnaina and Veerapong bangthamai (2018) was used as the tool for data collection. The result was as follow: The ability in handfeeding, the majority of the sample was the evaluated result by cutoff at the moderate and above was 61 participants or 58.65% passed the test. The ability in racket feeding, the majority of the sample was the evaluated result by cutoff the moderate and above was 33 participants or 31.73 percent passed the test. The ability in rally feeding, the majority of the sample was the evaluated result by cut-off the moderate and above was 55 participants or 48.08 percent passed the test. The total ability of feeding. The half (50.00 %) of the sample was at very low level and the later were low, moderate, and good level respectively (20.20%,14.40%) and very good mixed with good (16.40%) and only 1.90 was very good, The evaluated result by cut-off the moderate and above was 31 participants or 29.80 percent passed the test.

Keywords: Badminton Feeding, Test and Evaluation, Provincial Badminton Coaches’ Ability

1. บทนำ

แบดมินตันเป็นกีฬาที่ประเทศไทยได้รับความสำเร็จในการแข่งขันระดับนานาชาติ มีนักกีฬาแบดมินตันของไทยหลายคนสร้างชื่อเสียงด้วยการคว้าชัยชนะและมีคะแนนสะสมในการจัดอันดับมีนักกีฬาของโลกอย่างต่อเนื่อง ทำให้เยาวชนและประชาชนสนใจฝึกฝนเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น ทั้งเพื่อเป็นกิจกรรม เพื่อสุขภาพและเพื่อความบันเทิง นำไปสู่ธุรกิจสโมสร สนาม และชมรมแบดมินตันกระจายไปทั่วประเทศจากรายชื่อสนามแบดมินตันที่ปรากฏในเว็บไซต์ของแบดมินตันไทยดอทคอม (แบดมินตันไทย, 2560) พบว่าสนามแบดมินตันมีจำนวนมากถึง 359 แห่งกระจายไปทั่วทุกภาคของประเทศไทยโดยในแต่ละแห่งส่วนใหญ่จะมีการจัดการส่งเสริมการฝึกสอนแบดมินตันโดยมีผู้ฝึกสอนประจำและผู้ฝึกสอนอิสระเป็นผู้ดูแล ผู้ฝึกสอนดังกล่าวบางส่วนเป็นอดีตนักกีฬาจึงใช้เทคนิคการสอนจากประสบการณ์ที่ตนเองเคยฝึกฝนและนำไปถ่ายทอดสู่เด็กกีฬาของตนเอง บางส่วนเคยศึกษาจากสถาบันการศึกษา และบางส่วนผ่านการอบรมหลักสูตรเฉพาะทางที่จัดขึ้นโดยสถาบันต่างๆ โดยกลุ่มใหญ่ที่สุดมากกว่า 1,000 คน คือ ผู้ฝึกสอนที่ผ่านการอบรมจากสถาบันอุดมศึกษาหรือจังหวัดจัดดำเนินการร่วมกับชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันซึ่งเป็นชมรมที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวกันของผู้ฝึกสอนแบดมินตันที่เริ่มก่อตั้งในปีพ.ศ. 2530 มีสมาชิกได้แก่ อดีตผู้ฝึกสอนทีมชาติไทย อาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผู้ฝึกสอนจากชมรมต่างๆทั่วประเทศ เป็นต้น โดยเริ่มจัดอบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันรุ่นแรกในปี 2530 และปัจจุบันได้ดำเนินการมาแล้วทั้งสิ้น 38 รุ่น (ชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตัน, 2562) ซึ่งการจัดอบรมที่ผ่านมาของชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันนั้นพิจารณาการผ่านการอบรมจากผลสอบเชิงวิชาการเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้พิจารณาจากทักษะปฏิบัติทำให้ภายหลังเกิดปัญหาเมื่อมีการอบรมเลื่อนระดับเพื่ออบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันในระดับ (License) ที่สูงขึ้นของสมาคม

กีฬาแบดมินตันแห่งประเทศไทย ผู้ที่ผ่านการอบรมจากชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันส่วนใหญ่จึงยังขาดทักษะการป้อนลูกที่เป็นทักษะจำเป็นและเป็นทักษะที่สำคัญของผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน ซึ่งผู้ฝึกสอนนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนานักกีฬา ดังที่ ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์ และ ญัฐวุฒิ สิทธิชัย (2556) ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่องการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพ ของผู้ฝึกสอนกีฬา: แบดมินตันว่า “ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา” ดังนั้นผู้ฝึกสอนที่ผ่านการอบรมจึงควรมีทักษะทั้งทางด้านวิชาการและการปฏิบัติควบคู่กัน ผู้ฝึกสอนที่ผ่านการอบรมจึงควรมีทักษะการป้อนลูกซึ่งเพราะทักษะการป้อนลูกนั้นเป็นการแสดงออกถึงความสามารถในการบังคับทิศทางไปยังตำแหน่งเป้าหมายให้มีความเหมาะสมทั้งทิศทาง มุม ระยะทาง ตำแหน่ง ความเร็ว และความแม่นยำ เพื่อให้ผู้เรียนหรือนักกีฬาได้ฝึกอย่างต่อเนื่องจนเกิดความชำนาญ ดังที่ Petrinovic and Dubravka (2002) กล่าวว่า การฝึกนักกีฬาแบดมินตันในแถบเอเชีย นิยมใช้ลูกขนไก่จำนวนมากในการป้อนลูกไปยังส่วนต่างๆ ของสนามเพื่อให้ นักกีฬาฝึกตีลูกในลักษณะต่างๆ ซึ่งการปฏิบัติเป็นหลักการพื้นฐานในการฝึกกีฬา ทักษะกีฬาทุกชนิดเกิดจากการทำซ้ำ ทำบ่อยเป็นระยะเวลานานจนทำให้เกิดความชำนาญและเป็นอัตโนมัติ (สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชุมพร, 2562) นอกจากนี้การป้อนลูกในการฝึกแบดมินตันนั้นยังสามารถออกแบบให้ประยุกต์ใช้ในการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและฝึกการเคลื่อนไหวที่หลากหลายได้ ดังนั้นในการสอนในชั้นเรียนและฝึกสอนนักกีฬา จึงเน้นกิจกรรมการป้อนลูกให้ผู้เรียนหรือนักกีฬาเป็นสำคัญที่สามารถพัฒนาไปเรียนรู้ทักษะอื่นต่อไปได้ ซึ่งความสำคัญของการประเมินภาคปฏิบัตินั้นเป็นการวัดคุณภาพของผู้เรียนหรือผู้อบรมผ่านการประเมินคุณภาพของผลงานที่ให้ลงมือปฏิบัติจริงคล้ายๆ กับการลงมือสอนจริง รวมทั้งการประเมินลักษณะนิสัยของผู้เรียน ทั้งในสภาพตามธรรมชาติ หรือสภาพที่กำหนดขึ้น (สถานการณ์ จำลอง) (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2560)

คณะผู้วิจัยเป็นผู้สอนรายวิชาแบดมินตันและการเป็นผู้ฝึกสอนแบดมินตันในสถาบันการศึกษา และเป็นส่วนหนึ่งของวิทยาการอบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตัน จึงสนใจนำแบบทดสอบและเกณฑ์ประเมินผู้ฝึกสอนแบดมินตันที่ได้จากงานวิจัยของ นภพร ทศนัยนา (2559) เรื่องแบบทดสอบทักษะผู้ฝึกสอนแบดมินตันและเกณฑ์การประเมิน มาดำเนินการทดสอบและประเมินผลผู้อบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันในโครงการอบรมผู้ฝึกสอนที่สมาคมกีฬาจังหวัดจัดร่วมกับกีฬาแห่งประเทศไทย โครงการพัฒนาบุคลากรกีฬาเรื่อง “อบรมเชิงปฏิบัติการผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตันขั้นพื้นฐาน (License C.)” ที่ดำเนินการโดยให้ชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันจัดทำหลักสูตรและวิทยาการสนับสนุนการจัดอบรมประจำปี พ.ศ. 2562 เพื่อนำผลการประเมินของผู้ฝึกสอนมาปรับปรุงหลักสูตร ตลอดจนแนวทางการดำเนินการอบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันเพื่อยกระดับคุณภาพของผู้ฝึกสอนแบดมินตันและเผยแพร่ให้เป็นที่ยอมรับต่อไปโดยเฉพาะการทดสอบเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบอาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตันของประเทศไทย

2. วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบและประเมินทักษะป้อนลูกของผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตันที่เข้าอบรมตามโครงการพัฒนาบุคลากรกีฬาเรื่อง “อบรมเชิงปฏิบัติการผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตันขั้นพื้นฐาน (License C.)” ที่จัดโดยสมาคมกีฬาจังหวัดและได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากการกีฬาแห่งประเทศไทยประจำปี 2562 ที่จัดขึ้น 7 จังหวัด

ประกอบด้วย จังหวัดตาก นครศรีธรรมราช นราธิวาส แม่ฮ่องสอน กาฬสินธุ์ และกรุงเทพมหานคร จำนวน 245 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ฝึกสอนแบดมินตันที่เข้าอบรมในโครงการอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตันขั้นพื้นฐาน จำนวน 104 คน จากจังหวัดนราธิวาส จังหวัดแม่ฮ่องสอน และจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้จากการสุ่มเลือกแบบเจาะจงจากจังหวัดที่อบรม โดยใช้หลักสูตรการอบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันโดยวิทยากรจากชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตัน

3.2 การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย

3.2.1 แบบทดสอบการป้อนลูกแบดมินตันสำหรับผู้ฝึกสอนแบดมินตันที่พัฒนาโดย นภพร ทัศนัยนา และ วีระพงษ์ บางท่าไม้ (2561) ซึ่งประกอบด้วยทักษะการป้อนลูกด้วยมือ (Hand feeding) ทักษะป้อนลูกด้วยไม้ (Racket feeding) และทักษะการป้อนลูกด้วยตีโต้ (Rally feeding) และคะแนนรวมแต่ละทักษะการป้อนลูก 20 คะแนน รวม 3 ทักษะ 60 คะแนน ซึ่งคะแนนคุณภาพของแบบทดสอบมีค่าความตรง 1.00 ค่าความเชื่อมั่น .94 ค่าความยากง่าย .50 และค่าอำนาจจำแนก .33 (รายละเอียดดังการเตรียมสนามและวิธีการทดสอบ)

3.2.2 ลูกขนไก่ 22 ลูก

3.2.3 นาฬิกาจับเวลา

3.2.4 เครื่องให้จังหวะ

3.2.5 แผ่นเป้าคะแนน

3.2.6 แบบบันทึกการทดสอบ

3.2.7 สนามแบดมินตันพร้อมตาข่ายแบดมินตัน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือผู้เข้าร่วมอบรมโดยแนะนำตัว อธิบาย วัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

3.3.2 ผู้วิจัยเตรียมสนามและวิธีการทดสอบ ดังนี้

การป้อนลูกด้วยมือ

วางแผ่นเป้าไว้ที่มุมที่ตัดเส้นหลังกับเส้นข้างประเภทคู่ ด้านขวาและซ้าย อย่างละ 1 แผ่น รวม 2 แผ่น ผู้ทดสอบต้องยืนบนตำแหน่งยืน ปลดลูกเปิดเครื่องให้จังหวะ แล้วให้ผู้รับการทดสอบป้อนลูกด้วยมือข้ามตาข่ายไปตกลงบนแผ่นเป่าด้านข้างสนามฝั่งตรงข้าม 2 ตำแหน่ง สลับลูกสั้นไปที่แผ่นเป่าด้านหน้า 2 ตำแหน่ง โดย 2 ลูกแรกเป็นการทดลองและไม่นับคะแนน จำนวนทดสอบ 20 ลูกต่อเนื่องภายใน 60 วินาที (ผู้สอบสามารถถือลูกเป็นแถวหรือถือครั้งละ 1 ลูกก็ได้)

การนับคะแนน นับจำนวนลูกที่ตกลงบนแผ่นเป่าภายในกำหนดเวลา รวมแล้วไม่เกิน 20 คะแนน

การป้อนลูกด้วยไม้

1) วางแผ่นเป้าไว้ที่มุมที่จุดตัดเส้นส่งลูกยาวกับเส้นข้างประเภทคู่ ด้านขวาและซ้ายข้างละ 1 แผ่น และจุดตัดเส้นส่งลูกสั้นกับเส้นข้างประเภทคู่ ข้างละ 1 แผ่น รวม 4 แผ่น

2) ฝั่งตรงข้ามตาข่าย เลย์จุดตัดเส้นส่งลูกสั้นและเส้นแบ่งเขตแดน เข้าไปกลางสนาม 1 เมตร นำแผ่นสี่เหลี่ยมขนาด 50x50 เซนติเมตร เป็นตำแหน่งยืนป้อนลูกของผู้ทดสอบ

3) ผู้ทดสอบต้องยืนบนตำแหน่งยืนป้อนลูก

4) เปิดเครื่องให้จิ้งหะแล้วให้ผู้รับการทดสอบปล่อยลูกด้วยไม้ลูกโด่งลูกที่ 1 ไปยังเป้าท้ายสนามด้านซ้าย 1 ลูก ลูกที่ 2 ปล่อยลูกโด่งไปยังเป้าท้ายสนามด้านขวา 1 ลูก ลูกที่ 3 ปล่อยลูกเสียดสั้นทแยงมายังเป้าด้านซ้าย 1 ลูก ลูกที่ 4 ปล่อยลูกเสียดสั้นทแยงมายังเป้าด้านขวาซ้าย 1 ลูก ลูกที่ 5 ปล่อยลูกโด่งไปยังเป้าท้ายสนามด้านซ้ายเพื่อเริ่มต้นใหม่ ทำเช่นนี้สลับกันไปจนครบ 20 ลูก ต่อเนื่องภายใน 30 วินาที (ผู้สอบสามารถถือลูกเป็นแถวหรือถือครั้งละ 1 ลูกก็ได้)

5) การนับคะแนน นับจำนวนลูกที่ตกลงบนแผ่นเป้าภายในกำหนดเวลา รวมแล้ว ไม่เกิน 20 คะแนน

การป้อนลูกด้วยการตีโต้-เซฟ ชายขวา

1) วางแผ่นเป้า 2 แผ่น ไว้ที่มุมที่จุดตัดเส้นเส้นข้างประเภทคู่กับเส้นหลังประเภทคู่อย่างละ 1 แผ่น

2) นำแผ่นสีเหลี่ยมหรือเส้นขอบเขตขนาด 50x50 เซนติเมตร เป็นตำแหน่งยืนของผู้รับการทดสอบ บริเวณจุดตัดเส้นส่งยาวและเส้นแบ่งสนามเข้ามาหน้าตาข่าย 1 เมตร เพื่อเป็นจุดที่ผู้รับการทดสอบยืนตีลูก

3) ผู้รับทดสอบต้องยืนบนตำแหน่งยืนปล่อยลูก

4) ผู้ทดสอบยืนฝั่งตรงข้ามที่กลางสนาม

5) เปิดเครื่องให้จิ้งหะแล้วให้ผู้รับการทดสอบปล่อยลูกด้วยไม้ลูกโด่งมาตกที่ผู้รับการทดสอบยืน ผู้รับการทดสอบต้องตีลูกโด่งให้ไปตกบนแผ่นเป้า สลับซ้ายขวาจนครบ 22 ลูก โดย 2 ลูกแรก เป็นการทดลองและไม่นับคะแนน จำนวนทดสอบ 20 ลูก ต่อเนื่องภายใน 30 วินาที (ผู้สอบสามารถถือลูกเป็นแถวหรือถือครั้งละ 1 ลูกก็ได้) การนับคะแนน นับจำนวนลูกที่ตกลงบนแผ่นเป้าภายในกำหนดเวลา รวมแล้ว ไม่เกิน 20 คะแนน

3.3.3 ดำเนินการให้กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติการป้อนลูก 3 ทักษะ ประกอบด้วยทักษะการป้อนลูกด้วยมือ (Hand feeding) ทักษะป้อนลูกด้วยไม้ (Racket feeding) และทักษะการป้อนลูกด้วยการตีโต้ (Rally feeding) จากนั้นรวบรวมคะแนนที่ได้ นำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละและค่า t-test

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

รวบรวมคะแนนที่ได้จากการเก็บข้อมูลวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ด้วยค่าความถี่และร้อยละ คะแนนประเมินทักษะนำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ ส่วนผลการเปรียบเทียบทักษะการเป็นผู้ฝึกสอนวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ independent t-test และกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < 0.05$

4. ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ทดสอบ

(n=104)

ข้อมูลทั่วไปของประชากร	จำนวน (คน)	(ร้อยละ)
เพศ		
1. ชาย	72	69.23
2. หญิง	32	30.77
อายุ		
1. น้อยกว่า 30 ปี	49	47.11
2. 31-40 ปี	29	27.88
3. 41 ปี ขึ้นไป	26	25
ประสบการณ์การเป็นนักกีฬา		
1. เคยเป็นนักกีฬา	48	46.20
2. ไม่เคยเป็นนักกีฬา	56	53.80

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 104 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 72 คน (ร้อยละ 69.20) และเพศหญิง 32 คน (ร้อยละ 30.77) ส่วนใหญ่น้อยกว่า 30 ปี 49 คน (ร้อยละ 47.11) รองลงมาคือ อายุ 41 ปีขึ้นไป 26 คน (ร้อยละ 25) และ 31-40 ปี 29 คน (ร้อยละ 25) ตามลำดับ ประสบการณ์การเป็นนักกีฬา พบว่าผู้ฝึกสอนที่เป็นนักกีฬาหรืออดีตนักกีฬามีจำนวน 48 คน (ร้อยละ 46.20) และไม่ได้เป็นนักกีฬาจำนวน 56 คน (ร้อยละ 53.8)

ส่วนที่ 2 คะแนนประเมินทักษะ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการทดสอบทักษะการป้อนลูก จำแนกตามรายการทดสอบ

(n=104)

ทักษะ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)
ป้อนลูกด้วยมือ	14.69	2.89
ป้อนลูกด้วยไม้	9.40	3.71
ป้อนลูกด้วยตีได้	7.87	3.79
ผลรวมค่าเฉลี่ย	31.99	7.65

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการทดสอบทักษะการป้อนลูกด้วยมือคะแนนเต็ม 20 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 14.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.88 ผลการทดสอบทักษะการป้อนลูกด้วยไม้ คะแนนเต็ม 20 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 9.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.71 ผลการทดสอบทักษะการป้อนลูกด้วยการตีได้คะแนนเต็ม 20 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 7.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.79 และคะแนนผลรวมทุกรายการการป้อนลูก คะแนนเต็ม 60 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ย 31.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.65

ตารางที่ 3 ผลการประเมินทักษะผู้ฝึกสอนแบบมินตันตามเกณฑ์

(n=104)

รายการประเมิน	การป้อนลูกด้วยมือ	การป้อนลูกด้วยไม้	การป้อนลูกด้วยตีโต้	ผลรวม
ดีมาก	6 (5.8%)	2 (1.90%)	1 (1.00%)	2 (1.90%)
ดี	24 (23.10%)	13 (12.50%)	16 (15.40%)	14 (13.60%)
พอใช้	31 (29.80%)	18 (17.30%)	38 (36.50%)	15 (14.40%)
ต่ำ	21 (20.20%)	24 (23.10%)	24 (23.10%)	21 (20.20%)
ต่ำมาก	22 (21.20%)	47 (45.20%)	25 (24.00%)	52 (50%)

จากตารางที่ 3 การประเมินผลทักษะตามเกณฑ์การประเมิน จำแนกตามทักษะการป้อนลูกและผลรวม พบว่า

ผลการประเมินทักษะการป้อนลูกด้วยมือ ส่วนใหญ่มีทักษะในระดับพอใช้ ร้อยละ 29.80 รองลงมาคือระดับดี ร้อยละ 23.10 ต่ำมาก ร้อยละ 21.20 และต่ำ ร้อยละ 20.20 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้ขึ้นไปในการป้อนลูกด้วยมือผ่านเกณฑ์จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 58.65 ดังตารางที่ 2

ผลการประเมินทักษะการป้อนลูกด้วยไม้ ส่วนใหญ่มีทักษะในระดับต่ำมาก ร้อยละ 42.20 รองลงมา คือ ระดับต่ำ ร้อยละ 23.10 ระดับพอใช้ ร้อยละ 17.30 ระดับดีและดีมากรวมกันร้อยละ 14.40 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้ขึ้นไปในการป้อนลูกด้วยไม้ ผ่านเกณฑ์จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 31.73

ผลการประเมินทักษะการป้อนลูกด้วยการตีโต้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะในระดับพอใช้คือร้อยละ 36.50 รองลงมาคือ ระดับต่ำมาก ร้อยละ 24.00 ระดับต่ำ ร้อยละ 23.10 และระดับดีและดีมากรวมกันเพียงร้อยละ 16.40 เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้ขึ้นไปในการป้อนลูกด้วยการตีโต้ผ่านเกณฑ์จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 48.08

ผลการประเมินทักษะรวมทุกรายการทักษะการป้อนลูก กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งมีทักษะในการป้อนลูกในระดับต่ำมาก ร้อยละ 50 รองลงมาคือ ต่ำ ร้อยละ 20.20 พอใช้ ร้อยละ 14.4 และดี ร้อยละ 13.50 ตามลำดับ โดยมีระดับดีมากเพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้ขึ้นไปในการป้อนลูกรวมทุกรายการมีผู้ผ่านเกณฑ์จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 29.80

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเป็นผู้ฝึกสอนแบบมินตันระหว่างเพศชายและหญิงของผู้เข้าอบรม

(n=104)

รายการทดสอบ	เพศชาย (48)		เพศหญิง (19)		t	sig.
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
การป้อนลูกด้วยมือ	15.24	2.34	13.62	3.52	2.28	0.28*
การป้อนลูกด้วยไม้	10.07	3.48	7.83	3.78	2.85	.005*
การป้อนลูกด้วยตีโต้	8.64	3.11	6.27	4.59	2.56	.014*
ผลรวม	33.99	6.42	27.72	8.59	3.54	.001*

จากตารางที่ 4 พบว่า พบว่า เพศชายมีคะแนนทดสอบทักษะป้อนลูกทุกรายการสูงกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเป็นผู้ฝึกสอนแบบมีต้นระหว่างผู้ฝึกสอนที่เป็นนักกีฬาหรืออดีตนักกีฬาและผู้ฝึกสอนไม่ใช่นักกีฬาแบบมีต้น

รายการทดสอบ	เป็นนักกีฬา (26)		ไม่เป็นนักกีฬา (41)		t	sig.
	\bar{x}	S.D	\bar{x}	S.D		
การป้อนลูกด้วยมือ	15.33	2.61	14.14	3.00	2.13	.035*
การป้อนลูกด้วยไม้	11.75	2.88	7.39	3.12	7.39	.001*
การป้อนลูกด้วยตีโต้	10.14	2.78	5.93	3.46	6.88	.001*
ผลรวม	37.21	5.45	27.52	6.33	8.38	.001*

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ฝึกสอนที่เป็นนักกีฬามีคะแนนทดสอบทักษะป้อนลูกทุกรายการสูงกว่าผู้ฝึกสอนที่ไม่ใช่นักกีฬาแบบมีต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุป

จากผลการศึกษารูปได้ว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาแบบมีต้นที่เข้ารับการอบรมตามโครงการ “การอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาแบบมีต้นขั้นพื้นฐาน” ที่จัดโดยสมาคมกีฬาจังหวัดและได้รับการสนับสนุนจากการกีฬาแห่งประเทศไทย ประจำปี 2562 กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้เข้ารับการอบรมจากจังหวัดกาฬสินธุ์ นครราชสีมา และแม่ฮ่องสอน จำนวน 104 คน ส่วนใหญ่ยังมีความสามารถในการป้อนลูกแบบมีต้นด้วยไม้ การป้อนลูกด้วยการตีโต้และผลรวมคะแนนทุกรายการต่ำกว่าเกณฑ์ มีเพียงการป้อนลูกด้วยมือเท่านั้นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์การประเมินในระดับพอใช้ขึ้นไป และข้อค้นพบที่สำคัญ คือ ความสามารถในการป้อนลูกของผู้ฝึกสอนที่เป็นเพศชายสูงกว่าผู้ฝึกสอนที่เป็นเพศหญิง และผู้ฝึกสอนที่เป็นนักกีฬาหรืออดีตนักกีฬาแบบมีต้นมีความสามารถในการป้อนลูกสูงกว่าผู้ฝึกสอนที่ไม่ใช่นักกีฬาแบบมีต้น

5.2 อภิปรายผล

จากผลการศึกษาที่พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ฝึกสอนยังมีความสามารถในการป้อนลูกแบบมีต้นด้วยไม้ และการป้อนลูกด้วยการตีโต้และผลรวมคะแนนทุกรายการต่ำกว่าเกณฑ์มีเพียงการป้อนลูกด้วยมือเท่านั้นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์การประเมินในระดับพอใช้ขึ้นไป เนื่องจากทักษะการป้อนลูกด้วยไม้และทักษะการป้อนลูกด้วยการตีโต้เป็นทักษะที่ค่อนข้างทำได้ยากกว่าทักษะการป้อนลูกด้วยมือเพราะต้องใช้ความแม่นยำในการกำหนดทิศทางของลูกและความชำนาญมากกว่า ดังนั้นจึงเป็นไปได้ตามคาดหมายว่า ผู้เข้าร่วมอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาแบบมีต้นตามโครงการของสมาคมกีฬาจังหวัด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นครูในโรงเรียนจึงมีทักษะการป้อนลูกต่ำกว่าเกณฑ์ประเมินเป็นส่วนใหญ่ เพราะทักษะการป้อนลูกด้วยมือป้อนลูกด้วยไม้ และป้อนลูกด้วยการตีโต้ ต้องอาศัยความสามารถในทักษะพื้นฐานแบบมีต้น โดยเฉพาะทักษะการส่งลูกยาว (Long Service) การตีโต้แบบบังคับทิศทางและระยะทาง สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เวลาฝึกฝน แม้แต่นิสิตที่เรียนรายวิชาการเป็นผู้ฝึกสอนแบบมีต้นที่ไม่ฝึกฝนอย่างจริงจังจะสอบผ่านเกณฑ์ได้ยาก (นภพร ทศนัยนา และคณะ, 2559) ยกเว้นการป้อนลูกด้วยมือ ซึ่งคนที่มีสมรรถภาพทางกายที่ดี เมื่อได้รับการชี้แนะและฝึกฝนเพียงระยะเวลาสั้นๆ ในการอบรม 5 วัน จะสามารถปฏิบัติได้ดีพอสมควร ดังนั้นทักษะการป้อนลูกจึงต้องการการฝึกปฏิบัติซ้ำๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ และความชำนาญที่เป็นอัตโนมัติผู้ฝึกสอนที่มีการสอนกีฬาเป็นประจำที่มีการปฏิบัติซ้ำๆสม่ำเสมอ จึงสามารถทำได้ดีดังนั้น ผู้ฝึกสอนที่จะ

สามารถป้อนลูกด้วยไม้และป้อนลูกด้วยการตีได้จะต้องฝึกปฏิบัติบ่อยครั้งและสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความชำนาญและแม่นยำเพื่อสามารถนำไปสอนนักกีฬาในสังกัดของตนเองได้ โดยเฉพาะผู้ฝึกสอนที่มีทักษะการป้อนลูกด้วยมือที่ดี จะสามารถนำไปออกแบบกิจกรรมเพื่อฝึกนักเรียนและนักกีฬาระดับพื้นฐานได้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนในชั้นเรียน สอดคล้องกับ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชุมพร (2562) ที่กล่าวว่าทักษะกีฬาทุกชนิดเกิดจากการทำซ้ำ ทำบ่อยเป็นระยะเวลาจนทำให้เกิดความชำนาญและเป็นอัตโนมัติ

6. ข้อเสนอแนะ

1. ในการอบรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันและการเรียนรายวิชาการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตันรายวิชา เทคนิคและการสอนแบดมินตัน ควรเน้นการฝึกทักษะการป้อนลูกในลักษณะต่างๆ และควรนำแบบทดสอบและเกณฑ์ของ นภพร ทศนัยนา และ วีระพงษ์ บางท่าไม้ (2561) ไปเป็นเครื่องมือเพื่อประเมินผู้เข้าอบรม และควรกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าอบรม ด้านการเป็นนักกีฬา หรือประสบการณ์การสอน/ฝึกสอน ในกรณีที่ผู้สนใจแต่ยังขาดคุณสมบัติ ควรแนะนำให้ฝึกฝนการป้อนลูกและทักษะการเล่นแบดมินตันล่วงหน้าก่อนเข้ารับการอบรม

2. การอบรมเพื่อฝึกฝนในระยะเวลาเพียง 5 วันอาจไม่เพียงพอ จากการที่ผู้เข้าอบรมมีบางส่วนทดสอบการป้อนลูกต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะถึงการกำหนดคุณสมบัติในการคัดเลือกผู้เข้าอบรมแบบไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เช่นที่สมาคมจังหวัดและการกีฬาแห่งประเทศไทยดำเนินการอยู่เป็นประจำ ควรเน้นผู้เป็นนักกีฬาเข้ารับการอบรม หรือ กรณีผู้ไม่เป็นนักกีฬาควรแนะนำให้ฝึกฝนการป้อนลูกให้ชำนาญก่อนถึงเวลาเข้ารับการอบรม และอีกแนวทางหนึ่งก็คือการจัดสอบหลังจากอบรมแล้วประมาณ 3 เดือน เพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้นำความรู้ เทคนิควิธีการป้อนลูกไปฝึกฝนจนสามารถทำได้ดีก่อนแล้วจึงทดสอบเพื่อรับวุฒิบัตร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการทดสอบและประเมินทักษะและเกณฑ์การป้อนลูกสำหรับนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกพลศึกษา
2. ศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มผู้ฝึกสอนที่ทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนนักกีฬาเพื่อการแข่งขัน และผู้ฝึกสอนที่อบรมผู้ฝึกสอนระดับ Licence B และ Licence A ของสมาคมกีฬาแบดมินตันและการกีฬาแห่งประเทศไทย
3. ศึกษาวิจัยการสร้างแบบทดสอบและประเมินทักษะผู้ฝึกสอนแบดมินตันเพิ่มเติมให้ครบทุกลักษณะการป้อนลูก เช่น การป้อนลูกตาด การป้อนลูกรับลูกตบ การป้อนลูกแบบหลากหลายทักษะ เป็นต้น
4. ควรมีการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการเข้าร่วมอบรมเพื่อดูพัฒนาการของผู้เข้าร่วมอบรม

กิตติกรรมประกาศ

ขอบคุณทางหุ้นส่วนกีฬาตราหนกแก้ว ที่สนับสนุนลูกขนไก่ที่ใช้ในการวิจัย และขอขอบคุณชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตันและผู้รับผิดชอบโครงการอบรม ที่สนับสนุนให้ใช้ผลการทดสอบจากการวิจัยนี้เป็นเกณฑ์ประเมินผู้ได้รับวุฒิบัตรการเป็นผู้ฝึกสอนแบดมินตันระดับ Licence C.

7. เอกสารอ้างอิง

- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2558). *คู่มือผู้ฝึกสอนแบดมินตัน*. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย กรมพลศึกษา. (2556). *มาตรฐานสมรรถนะผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน*. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา(อำนวยการ) ชมรมผู้ฝึกสอนแบดมินตัน. (2562). ประวัติชมรมผู้ฝึกสอน ออนไลน์. สืบค้น เมื่อ 8 มิถุนายน 2562. จาก <http://coach.badmintonthai.com/news.php>, 2562.
- นภพร ทัดน้อยนา. (2559). *กลยุทธ์การจัดการสนามแบดมินตันเชิงพานิชย์* (รายงานการวิจัย). ชลบุรี : คณะวิทยาศาสตร์การกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา, 2559.
- นภพร ทัดน้อยนา และคณะ. (2559). *คู่มือผู้ตัดสินกีฬาแบดมินตัน*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาบุคลากรการพลศึกษาและการกีฬา กรมพลศึกษา
- นภพร ทัดน้อยนา และ วีระพงษ์ บางท่าไม้. (2561). *การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานและเกณฑ์ประเมินทักษะผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน* (รายงานวิจัย). คณะวิทยาศาสตร์การกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา, 2561.
- แบดมินตันไทย.(2560).*รายชื่อสนามแบดมินตันทั่วประเทศ*. ออนไลน์. สืบค้น เมื่อ 8 เมษายน 2560 . จาก <http://www.badmintonthai.com/main/index.php>
- ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์ และณัฐวุฒิ สิทธิชัย. 2556. “การพัฒนามาตรฐานวิชาชีพของผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน”. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. 9 (1): 16-37.
- สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร. (2562). *จิตวิทยาการเป็นโค้ชกับการพัฒนากีฬา*. ออนไลน์. สืบค้น เมื่อ 5 เมษายน 2562 จาก <http://www.ipecp.ac.th/ipecp/cgibinn/vni/Program/unit8/p12.htm>
- สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *คู่มือการพัฒนาความสามารถในการสร้างเครื่องมือประเมินภาคปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: อัดสำเนา Nopporn Tasnaina and Verapong Bangthamai .(2018) . *Constructing the Skill Test And Norm for Badminton Coach*, Proceeding ICANS 2018. July 18-20, 2018 at Bangsaen Heritage Hotel, ChonBuri, Thailand, 2018.
- Petrinovic and Dubravka. (2002). Multishuttle training in badminton. *Proceedings book of the 3rd International Scientific Conference*, Opatija,